

Jednou okusíte a už nezapomenete

Prázdniny jsou časem cestování a poznávání dosud nepoznaného. Lidé cestují k moři, cestovní kanceláře mají zně, turisté obsadí každou pamětihodnost. Chtěli bychom vám představit kněze, který také hodně cestuje, ale turis-

tu rozhodně není. Otec Benedikt Hudema je nadšený poutník, který rád ukazuje posvátná místa každému, kdo má odvahu s ním na pouť vyrazit. Projdeme si s ním nejposvátnější místa aspoň na těchto dvou stranách.

Otče Benedikte, pocházíte z věřící rodiny? Ministroval jste v dětství?

Byl jsem pokřtěný až v 18 letech. Následující den jsem poprvé mohl jít ministrovat, a bylo to úžasné. Od té doby jsem chtěl vždy pomáhat u oltáře, a to mi zůstalo. Je skvělé, když kluci mohou pomáhat při liturgii a do-
týkat se svatých věcí.

Jak jste poznal, že vás Bůh volá ke kněžství?

Byla to dlouhá cesta, velkou školou pro mne byla spolupráce s mým panem farářem Vladimírem Kellnarem. Volání nepřišlo v jediném okamžiku, ale přicházelo postupně.

Mnoho let jezdíte s poutníky na pouť do Svaté země a do Itálie. Jak jste se k tomu dostal?

Vždycky jsem měl rád historii i umění. V Římě jsem studoval 2 roky teologii a měl možnost se také trochu věnovat křesťanské archeologii. Už tam za mnou jezdili poutníci, které jsem provázel po Věčném Městě. Během pouti můžete mluvit o tolika věcech, které se týkají vztahu k Bohu, naprosto přirozeně s mladými i starými. Doma by někteří z nich po 20 minutách výkladu zívali nudou, ale na svatých místech klidně vstanou v pět ráno a chtějí co nejvíce slyšet a vidět.

Do Sv. země jsem jezdil s P. Vladimírem, který je skvělým průvodcem. Nedlouho po svěce-

ni jsem naplánoval pouť pro kněze s tím, že je bude provázet. Večer před odletem zjistil, že nemá platný pas a nedá se nový doklad zařídit, tak mne čekala perná noc, abych se trochu připravil na 10 dní jako průvodce s kněžími. Málo spánku, hodně potu, ale byli spokojeni, tak mi to už zůstalo.

Máte nějaké veselé zážitky z poutí?

Jedna paní si před dvěma roky nechala poradit, že prý poutě do Svaté Země s mým

výkladem budou zajímavé, ale bála se, aby to nebylo moc náročné. Našla si moji fotku a řekla si, v pohodě, ten je tlustý, ten nebude spěchat. Po několika dnech pouti za mnou přišla a řekla, že se sice mýlila, ale že jí to vůbec nevádí, i když nečekala tolik chození a tak rychlé přesuny. Bát se nemusíte, po těch letech už jsem klidnější, poutníky pouštím i na záchod a snídani i večeři jim vždycky dopřeji.

Byl jste během pouti svědkem nějakého zázraku?

Ne jednoho. Krásné zpovědi, návraty k Bohu, hluboké rozhovory. Při napínavých situacích neuvěřitelné Boží ochrany. Zažil jsem útok kameny na náš autobus i na pěší poutníky, setkání s různými podezřelými lidmi, problémy s autem, různé zdravotní komplikace, ale vždy k tomu dobře dopadlo.

Nezvešedněla, nebo dokonce nezprotivila se vám ta svatá místa, když tam jezdíte často a už třeba po dvacáté?

Vždycky je to setkání s živým Bohem. Když jste s kamarády, se kterými si rozumíte, můžete s nimi být každý den a pořád si máte co povídat. Zároveň stále objevujete něco nového. Dnes nejvíce ocení ranní čas v chrámu Božího hrobu, kde se můžu modlit, rozjímat evangelium a ještě před mší svatou a snídání začít takto den.

V Římě zase objevujeme s poutníky méně známé světce a světce v zapadlejších kostelích. U jejich

ostatků si připomeneme krásu a originalitu života s Bohem. I my máme šanci stát se svatými, na oltářích je stále dost místa.

Je možné ještě po tolika staletích mít nějakou jistotu, že svatá místa v Izraeli, která poutníci navštěvují, jsou opravdu tatáž, kde se staly události z Kristova života?

Pokud se věnujete archeologii a historii, velice rychle zjistíte, jak je tradice přesná a věrná. Rodiče si také pamatují, kdy se poprvé setkali a začali spolu chodit, a přesně vědí, kde k tomu došlo. Bůh se stal člověkem. Pro nás křesťany je a vždy bylo důležité, kde se Ježíš narodil, kde byl ukřižován,

P. BENEDIKT HUDEMA (50 let)
školní kaplan ZŠ sv. Voršily v Praze, farář u sv. Vojtěcha v Praze na Novém Městě
oblíbená kniha: Bruce Marschal: Plná slávy
oblíbený film: Bílá paní
oblíbený citát: Jan 3, 16

kde vstal z mrtvých. Věda nám potvrzuje pravdivost evangelia.

Záleží na tom, jestli návštěvě zajímavých míst říkáme pouť, nebo turistický zájezd? Čím se to liší?

Ježíš sám putoval do Jeruzaléma, stejně tak apoštolové a další křesťané po nich. Ne, aby si nakoupili suvenýry a dobře se najedli, ale aby se setkali s Bohem.

Při poslední cestě do Svaté země jsme museli zaplatit také místního průvodce, který nám zajišťoval organizační věci. Na konci nám říkal, že ještě nezažil takovou skupinu, která by brzo ráno ještě před snídaní spěchala k modlitbě na svatá místa a i během dne se tolik modlila a zpívala. Bral jsem to jako kompliment a povzbuzení.

Proč bychom vůbec měli jezdit na pouť? Není v našem vesnickém svatostánku stejný Bůh jako v bazilice sv. Petra?

lépe rozumím Božímu slovu i celé liturgii. Pouť do Svaté země se někdy nazývá pátým evangeliem, do Říma putujeme za světci a světicemi, setkat se s nástupcem sv. Petra.

Je v dnešní době, kdy ve Svaté zemi zuří válka, ještě možné jezdit na pouť?

Letošní cestu s poutníky jsem musel odložit. Některá místa bychom navštívit nemohli (zejména sever země a některá Palestinská autonomní území), byl problém se zdravotním pojištěním – pojišťovna odmítla to běžné. Vždycky se mnou také jezdí poměrně velká část mladších poutníků, kteří nejsou dospělí, a mám je na starosti. Báť jsem se, aby se jim něco nestalo. Už chystáme další cestu.

Když pomíneme nepříjemné události posledních let, jako je epidemie covidu, válka na Ukrajině či ve Svaté zemi, dokážete říct, zda zájem o pouť v posledních desetiletích stoupá, či naopak klesá?

Určitě stoupá, zvláště o ty náročnější.

Jste učitelem a školním kaplanem školy sv. Voršily v Praze. Co na to pan ředitel a žáci, když jim čas od času utečete na pouť?

S pedagogy jsme byli na pouti hned v prvním roce mého působení ve škole, každý rok nabízím cestu pro ministranty našim starším žákům, také jsem byl v Římě s osmými třídami. Pan ředitel je moc laskavý a má se mnou velkou trpělivost. Zatím mne ještě nevyhodil.

V rámci jedné z poutí s ministranty do Říma jste si před osmi lety osobně popovídali s papežem Františkem. Stává se to často, když jste v Římě? A co vám tehdy řekl?

Bylo to výjimečné setkání. Překvapilo mne, že se papež Franti-

šek ptal na kardinála Vlka a měl představu o tom, co se u nás děje. Určitě si s námi také popovídal proto, že kluci nevytáhli mobily, ale poslouchali, co nám říká.

Jak se liší ministrantská pouť od pouti, která není ministrantská?

Více chodíme a mluvíme o kráse liturgie. Naposledy se kluci dožadovali pěší pouti po 7 římských bazilikách (cca 25 km). Jsem rád, když se většina může zapojit do služby u oltáře a dozvědět se něco o ministrantských patronech.

Kdyby se chtěli čtenáři ministranti někdy na nějakou pouť s vámi vydat, poradil byste jim něco?

Ozvěte se. Pokud to bude možné, rád vás vezmu. Říkávám, že zvláště ve Svaté zemi je škoda spát. Jen vás musím varovat, je to nebezpečné, jakmile se jednou podíváte na svatá místa, budete se chtít znovu vracet a už nikdy nezapomenete.

Děkujeme za odpovědi a přejeme, ať šťastně dorazíte do cíle každé vaší pouti, obzvláště té životní.

Betlém – Jeskyně Narození Páně

Výstup na Horu pokušení

Ve chrámu sv. Hrobu, v kapli Ukřižování